

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. február 20-án.

Máté evangéliuma 15. rész 32. verse: „Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton”.

Kedves Testvéreim!

Olyan történet került elénk, ami mindenki számára ismerős lehet. Éppen egy hete vasárnap volt napi igénk az 5000 ember megvendégelésének a csodája, most pedig látszólag elolvastuk ugyanazt még egyszer. Változtak ugyan egy kicsit a számok, mondhatom, hogy az egyházi statisztika mást mutat, de a lényeg ugyanaz. Az evangéliumi történetben ugyanúgy itt van a sokaság, ugyanúgy itt vannak a tanítványok, ugyanúgy megjelenik a mindenki számára elegendő étel, és összeszedik a maradékot is. Mégis ha alaposabban megnézzük a körülményeket, vagyis a felvezetést, akkor látjuk, hogy bár sokféle hasonlóság van, mégis vannak különbségek is. A legfontosabb mégis minden részlet között az, hogy ebben a történetben is jelen van a mi Urunk, Jézus Krisztus. A mai istentiszteletünkön járjuk ezt körbe ennek a felvezető résznek a vizsgálatával, hogy mit is jelent mindez: Jézus jelen van.

A legelső, ami szembetűnő, hogy Jézus odahívta magához a tanítványait, és elmondta nekik, hogy milyen érzései, milyen gondolatai vannak a kialakult helyzettel kapcsolatban. Így fogalmaztam meg ezt magamnak, hogy Jézus megosztotta a tanítványaival az érzéseit, gondolatait. Bevonta őket abba a körbe, ahova nem mindenki léphet be, amely nem mindenki előtt nyitott, de a szűk tanítványi kör részesül benne.

Nagyon nehéz lenne most nekem meghatározni azt, hogy mit jelent ma a szűk tanítványi kör. A történetben egyértelmű, hogy a sokaságot nem hívta oda magához. Mégis azt az üzenetet értettem meg, hogy a hívő embert Jézus ma is bevonja az Ő belső körébe. Aki Jézus Krisztust élete megváltójának nevezi, azzal ma is megosztja az érzéseit és gondolatait.

Természetesen tudom, hogy erre ellenvéleményként mindenki azt mondhatja, hogy ott és akkor Jézus odahívta a tanítványokat, és elmondta nekik, amit akart. Ma azonban ez így nem lehetséges. Kedves Testvéreim! Jézus ezen a mai napon idehívott minket is. Akik itt vagyunk a templomban, el is fogadtuk ezt a hívást. Lehet, hogy nem úgy indultunk el otthonról, hogy kimondtuk: „Kedves Jézus! Hallottam, hogy hívsz, most én elindulok Hozzád”. Ennek ellenére ez mégis így történt. Jézus idehívott minket, és mi idejöttünk Hozzá.

Ettől kezdve pedig már csak egy lépés az, hogy rájövünk arra, miként osztja meg velünk az érzéseit és a gondolatait. Úgy történik ez, hogy mi itt vagyunk a templomban, és halljuk a Biblia üzenetét, és megértjük, hogy az nekünk szólt. Ahogyan az elmúlt csütörtöki férfikörön megfogalmazta valaki, hogy itt a templomban, meg a kistemplomban sokan hallgatják a prédikációt, mégis azt érzi egyenként, hogy ez az üzenet nekik szólt. Jézus igenis megosztja az érzéseit és a gondolatait velünk. Bevon minket abba a közegbe, ahol megérthetjük a számunkra elkészített üzenetet. Pontosan úgy, ahogyan ebben az evangéliumi történetben átérték a tanítványok: Jézus odahívta őket magához, és elmondta nekik, amit akart.

Jézus jelen van. Ez pedig azon túl, hogy meghallhatjuk Jézus személyesen nekünk szóló üzenetét, megmutatkozik abban is, hogy Ő szánakozik a sokaságon. Ahogyan ízelgettem azt a szót, kizártam azokat a jelentésárnyalatokat, amiket nem jelent ez a kifejezés. Nem jelent sajnálatot. Nem jelent felsőbbrendűséget. Nem jelenti azt sem, hogy itt bármi erőssorrend megjelenne aközött, aki szánakozik, és aközött, akit megszánnak. Ez a kifejezés nem mást jelent, mint a szeretetből fakadó lehajlást. Vagyis van egy olyan élethelyzet, van egy olyan esemény, ami miatt az egyik fél nem tud továbblépni. Azért, mert olyan korlátok közé került, amiből nem tud kilépni. Olyan mélységbe jutott, amiből nem tud felkapaszkodni. Úgy, mint ahogyan ez a sokaság sem tud élelmet szerezni. A másik oldalon pedig ott van az, aki segíteni tud. A szánakozás azt jelenti, hogy meglátom a másik nehézségét, észreveszem, hogy milyen segítségre van szüksége, és szeretetből segítek neki. Azt is ki kell itt mondanom, hogy szánakozni csak az tud, akinek van miből adni. Ez pedig nem csak fizikai lehetőségeket rejt, hanem lelki lehetőségeket, és tudásbeli lehetőségeket is.

Aki megszánya a másikat, az látja a szükséghelyzetet és segít. Igaz ez arra a középiskolásra, aki kémiaiából, matekból, fizikából (esetleg valamilyen más tárgyból) korrepetálja a másikat. Igaz ez arra a pedagógusra, aki meglátja, hogy valamelyik kisebb vagy nagyobb gyerek mélyponton van, és nem taszít még egyet rajta, hogy még mélyebbre jusson, hanem egy kedves szóval, vagy odafigyeléssel felemeli. Igaz ez mindnyájunkra, amikor látunk valakit, akinek nincsen cipője, ruhája, az iskolához szükséges eszköze, nincsen mit ennie, és adunk neki abból, amink nekünk van. Amikor pedig ezt meg tesszük, akkor ezt azzal a hittel tesszük meg, hogy rajtunk keresztül mások is átélhetik, és megtapasztalhatják, hogy mit is jelent az, amikor Jézus megszánya az életünket.

A mi Urunknak ez a látása azonban nem csak a régmúltban jelent meg. Ma is ugyanúgy megszánn bennünket. Meglátja, hogy milyen mélységben vagyunk, és segít. Ugyanazokat a történetfoszlányokat mondhatjuk el, amiket

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. február 20-án.

az evangéliumok is leírják. Szánakozott Jézus, amikor meglátta a vakot, a leprást, a beteget, és meggyógyította őket. Szánakozott Jézus, amikor szembejött vele Nain városában egy gyászmenet, és meglátta azt az özvegyasszonyt, aki éppen egyetlen fiát temette. Látták, hogy sír, látták, hogy milyen kilátástalan helyzetbe jutott, és feltámasztotta a fiát. Szánakozott Jézus, amikor meglátta a sokaságot, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok, ezért elkezdte őket tanítani, hogy útmutatást adjon nekik. Szánakozott az édesapa is abban az evangéliumi történetben, amikor a tékozló fiú közeledett az otthonához, ahonnan elment, és amikor az édesapa látta közeledni a fiát, akkor odafutott hozzá és megölelte. Jézus ma sem tesz másként. Ma is jelen van, és megszán bennünket, hogy felemeljen, hogy segítsen, hogy terelgessen, hogy vezessen, hogy átöleljen.

Jézus jelen van. Ez jelent meg abban is, amit tényként állapít meg ez a történet: a sokaság már három napja Jézussal volt. Megmondom őszintén, hogy irigylésre méltó helyzetet ír le itt az evangélium. Ez a három nap ugyanis arról szólt, hogy Jézus ott járt közöttük. Jézus gyógyított. Jézus tanított. Biztosan odafigyelt a kisgyerekekre is, aki megszólította, biztosan odafordult ahhoz az emberhez, akinek éppen nem volt testi betegsége, de a lelkének egy kis biztatásra, egy kis törődésre szüksége volt.

Jézus a szó legteljesebb formájában jelen volt. Talán ez az a legnagyobb érték, amit kaphatunk mi is. Jézus úgy van jelen az életünkben, hogy nem csak részben van itt, meg nem is csak rész munkaidőben, nem csak felületesen van itt, hogy „majd meglátjuk, mit tehetek”, hanem teljesen, minden hatalmával és minden szeretetével jelen van. Szülőknek mondják el sokszor, hogy a gyerekeknek nem sok minden kell ahhoz, hogy boldog, kiegyensúlyozott legyen, csak annyi, hogy a szülő legyen jelen. Ne csak ott legyen látható formában, hanem váljon elérhetővé a gyermeke számára. Jézus így van jelen minden napon mivelünk. Ott van, amikor a szülők aggódnak gyermekük egészsége miatt. Ott van, amikor látjuk a betegeket, és szeretnénk, hogyha még itt maradhatnának közöttünk. Ott van, amikor a munkahelyen nehézségek vannak, amikor a munkánk veszélybe kerül. Ott van, amikor dolgozatot írunk, amikor felelünk, amikor vizsgálunk, amikor bármilyen megmérettetésre kerül sor. Jézus elérhető, Jézus megérinthető, Jézus ott van velünk.

Végül pedig még egy részletet elmond ez az evangéliumi felvezető. Jézus úgy volt jelen ebben a történetben, hogy a sokaság fizikai erőnlétére is figyelt. Ezt mondta a tanítványoknak, hogy „éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton”. Az első gondolatom az volt, hogy akkor ezt az evangéliumi mondatot szépen áthelyezzük a fizikai síkról a lelki síkra. Ahogyan egy leprás megtisztításának a történetét is áthelyezhetjük úgy a lelki síkra, hogy amiként Jézus megtisztította a leprától ezt a beteget, úgy Jézus ma is megtisztítja a szívünket. Arra jutottam, hogy ebben az evangéliumi történetben is megtehetjük minden további nélkül, hogy az éhséget lelki éhségként értelmezzük. Aztán rájöttem, hogy ezt nem tehetem meg. Pontosan az a lényeg, hogy Jézus három napig foglalkozott ennek a sokaságnak a lelkével, és nem azért van benne szájalom, mert a lelkük nincsen rendben, hanem azért, mert a fizikai állapotukkal lehet baj.

Jézus jelenlétében tehát megérthetjük azt is, hogy nem csak toldalék a test, nem csak valami olyan, amit el kell hordoznia a keresztyéneknek, hanem a testünk a lelkünknek adott külső keret, ami folyamatos kölcsönhatásban van a lélekkel. A lélek kihat a testre, és a test kihat a lélekre. Sőt, azt a kérdést is olvassuk Pál apostolnál: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek a bennetek levő Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok, és ezért nem a magatokéi vagytok?” (1Kor. 6.19.) Jézus az Ő jelenlétével figyelmeztet minket arra, hogy figyeljünk oda a testünkre, nehogy kidőljünk az úton.

Mondjuk ki nyíltan és őszintén, hogy nem mindegy, hogy mit teszünk a testünkkel. Jézus nem akarja, hogy a testünk bármilyen formában is szükségét szenvedjen, és emiatt a hitéletünk, a lelkünk is veszélybe kerüljön. A kérdés az, hogy józanul élünk-e, mint ahogyan a Szentírás kéri több helyen, vagy sokféle formában módosítjuk a tudatunkat? Igen, jelenti ez azt, hogy alkohollal, droggal, vagy sokféle más szerrel lehet kábítani magunkat. Vagy éppen ha azt akarjuk, akkor meg mindenféle anyaggal felpörgetjük magunkat. Jelenti ez azt, hogy képernyő előtt ülve elveszítjük a realitásérzékünket, és nem is eszmélünk rá, hogy éppen éhesek vagyunk, hogy vannak körülöttünk emberek, hogy merre járunk, vagy mit csinálunk. Én magam is érzem, hogy ha sok órát töltök a képernyő előtt, és ez nem játék, vagy szórakozás, hanem a munka miatt van, akkor másként érzékelem a külső világot. Jézus józan fizikai állapotban lévő embereket szeretne megszólítani, és útra bocsátani, hogy ne dőljünk ki az úton.

Amikor tehát azt az üzenetet helyezi a szívünkre ez az evangéliumi történet, Kedves Testvéreim, hogy Jézus jelen van az életünkben, akkor ez azt jelenti, hogy minden körülményben, minden mélységben, de minden örömben is Ő elérhető. Forduljunk hát minden napon a mi Urunkhoz, hogy az életünk részeként Ő gyógyítson, Ő segítsen, Ő erősítsen, Ő emeljen fel, és Ő öleljen át bennünket. Ővele együtt élhetjük meg azt, hogy az úton, amelyen járunk, lesz erőnk, békességünk és szeretetünk mindenhez, és mindenkihez!

Amen!